

VREEMDE GASTEN

© 2021 Martin Nieuwland / Uitgeverij Mapini

ISBN 978 94 92561 26 8

ISBN eBook 978 94 92561 27 5

NUR 283

Omslag en vormgeving: *AtelierRondine*

Fotografie: Rob Beurse Fotografie

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.mapini.nl

VREEMDE GASTEN

MARTIN NIEUWLAND

UITGEVERIJ MAPINI

EERDER VERSCHENEN IN DEZE REEK:

DE ONVERGETELIJKE REIS

OPERATIE GROENE ERWT

Inhoud

Villa Le Cinque Rondini	7
Zomer tv	13
Naar IJsland of naar Italië?	21
Nieuwe gasten	29
Nog meer nieuwe gasten	38
Boodschappenhulpjes	46
Iedereen sliep. Iedereen?	53
De lege schuur	61
Mevrouw Appleby	66
Het perfecte plan	71
De verdwenen buit	80
Finders keepers	87
Erachteraan	93
Niet bellen tijdens het rijden	99
Het tankstation	107
Wie rijdt met wie mee?	116
Waar zijn Danny en Quinta?	122
Luigi Canaroli doet een ontdekking	127
De Mercedes van Harry... eh... meneer Appleby	135
Goed nieuws voor de commissaris	143
De Pindapanda van Linda en Harry	149
Het Museo Nazionale Romano	155
In de kelder	163
De tentoonstelling	170
Weer thuis	178
Een nieuwe juwelier in Londen	180

HOOFDSTUK 1

VILLA LE CINQUE RONDINI

Onder de heerlijk warme Italiaanse zon stonden vier mensen. Zij zwaaiden de laatste vertrekkende gasten uit.

Het waren Ben, Cora en hun beide kinderen Danny en Quinta. Nou was Quinta eigenlijk niet een echt kind van Ben en Cora, maar ze woonde bij hen. Met zijn vieren hadden ze al zoveel meegemaakt, dat Ben en Cora haar als hun eigen kind beschouwden.

Quinta heette eigenlijk Unit-5. Ze was in werkelijkheid een van de vijf kinderen die opgeleid waren op een geheime militaire basis. Ze had deel uitgemaakt van het plan van kolonel Wright om de macht in Nederland over te nemen. Quinta was tijdens haar training samen met Mike, de sergeant die haar opleidde, gevlucht. Ben, Cora en Danny hadden Quinta gewond langs de weg aangetroffen. Natuurlijk hadden ze haar meegenomen in hun oude trouwe campertje Killer Zombie.

Danny was blij geweest dat hij niet meer als enig kind op vakantie was met zijn kibbelende ouders, maar het avontuur dat hen wachtte had ook hij niet kunnen dromen.

Uiteindelijk hadden ze net op tijd het plan van kolonel Wright kunnen stoppen en de andere Units, vier kinderen, bevrijd. Mike had zich over de kinderen ontfermd en Ben en Cora hadden als dank voor hun hulp een Bed & Breakfast in Italië gekregen.

Hun eerste seizoen was prima verlopen. Maar de zomer liep nu toch echt ten einde en de laatste gasten waren zojuist vertrokken.

‘Dat waren de laatste gasten, jammer,’ zei Ben.

‘Zo, die zijn weg,’ zei Cora tevreden. ‘Eindelijk mijn huis weer voor mezelf. Gasten zijn wel handig voor het geld, maar het zou een stuk makkelijker zijn als ze niet altijd wat te zeuren hadden.’

‘Ach Cora,’ suste Ben. ‘Wat maakt het uit? Ze zijn hier om vakantie te vieren en zoveel werk hebben ze ons niet gekost.’

‘Oh nee? Aan jou vroegen ze niets. Jou lieten ze lekker met rust. Maar ik kreeg alle vragen. En wat voor vragen! Heeft u extra handdoeken? We waren bij een andere B&B en die had van die speciale badhanddoeken, waarom hebt u die niet?’

Mag ik nog een cappuccino van u? Wat een klein zwembad zeg. Onze Jantje heeft voor de tweede keer zijn hoofd op de bodem gestoten bij het duiken. Kunt u daar wat aan doen?’

Kunnen ze dan de bordjes die ik heb opgehangen, waarop staat “niet duiken”, niet lezen? Of, wilt u voor ons boodschappen doen, het dorp is zo ver rijden. Wel duur die supermarkten hier, zeg. Ze hebben niet eens andijvie in de zomer en een blik erwtensoep kan je er ook al niet krijgen. Tjonge, wat is het warm hier, zeg. Onze hond heeft op de bank in ons appartement gepoept, kunt u dat weghalen? Kan ik nog broodjes bestellen voor morgenochtend? Hebt u ook bandjes voor in het zwembad?’

‘Zullen we gaan?’ fluisterde Quinta in Danny’s oor. ‘We hebben wel wat beters te doen dan naar dat geklaag te luisteren.’ Ongemerkt slopen ze weg. In de oude schuur stond hun trots. Het campertje Killer Zombie. Danny had het campertje de naam “Killer Zombie” gegeven, net als zijn favoriete game. Hij had het in bloedrode druipende letters op de zijkant geschilderd toen Ben hem had gevraagd het wagentje een naam te geven.

‘Zullen we er morgen een eindje mee gaan rijden?’ vroeg Danny, terwijl hij liefkozend op de motorkap klopte en met zijn vingers over de bloedrode letters op de zijkant streek. ‘Anders moeten we helpen met de kamers op orde te brengen voor de winter.’

Quinta opende het deurtje in de zijkant. Het kraakte een beetje en er vielen wat schilfertjes roest van af. Ze stak haar hoofd naar binnen en snoof.

‘Getver, het ruikt niet zo fris hier na een hele zomer in de schuur.’

Danny klom langs haar heen naar binnen.

‘Je hebt gelijk. We zullen haar eens goed moeten opfrissen. Al zal die stank er wel nooit helemaal uitgaan.’

‘We kunnen het proberen. We maken Killer Zombie helemaal leeg. En schrobben dan alles goed schoon.’

‘Alles eruit? Ook kastjes van de muur halen en de stoelen eruit?’ vroeg Danny. ‘Dat is wel een hele flinke klus.’

‘We hebben geen haast toch? En het is veel leuker dan onder de spiedende ogen van Cora bedden af te moeten halen.’

En dus duwden ze Killer Zombie de schuur uit, haalden gereedschap en gingen aan de slag.

Niet veel later lag het interieur van Killer Zombie grotendeels buiten.

‘Pas op,’ zei Danny, die het stinkende tafeltje losschroefde en naar buiten bracht. Hij zette het bij de rest van de spullen; het keukentje, de bedplanken, het oude plakkerige fornuisje, de niet-werkende koelkast, die zelfs geen stekker bleek te hebben en het stinkende zitbankje.

‘Zo,’ zei hij tevreden. ‘Alles is eruit.’

‘Nee, nog niet alles,’ zei Quinta. ‘De vloerbedekking moet er ook nog uit.’

‘Die krijgen we toch nooit goed schoon.’

‘We hebben nog genoeg restjes zeil over van de verbouwing van de gastenkamers. Dat kunnen we toch gebruiken?’

‘Goed idee.’

Danny begon enthousiast aan een hoek van het zeil te peuteren en trok algauw een flinke flap los.

‘Dat gaat prima,’ hijgde hij. ‘Kom je me helpen?’

‘Goed,’ zei Quinta en stapte over de losse flap heen. ‘Als jij er een rol van maakt dan trek ik het aan de andere kant los.’ Ze ging op haar knieën zitten, maar sprong met een verschrikte kreet weer op.

‘Au! Er ligt hier allemaal glas onder het zeil! Kijk nou! En hier in dit putje nog meer!’

‘Veeg het hiermee op,’ zei Danny en gaf haar een stoffer en blik. Quinta veegde de stukjes glas zo goed en zo kwaad als het ging bij elkaar op het blik.

‘Wat zal ik er nu mee doen?’

‘In de vuilnisbak!’

Quinta keek peinzend naar de glanzende stukjes glas.

‘Ze glinsteren wel mooi. Ik stop ze bij mijn verzameling op mijn kamer.’

Danny keek haar verbaasd na. Stukjes glas bewaren? Hij haalde zijn schouders op. Quinta had op haar kamer een flinke voorraad potten staan waarin ze van alles bewaarde. Kiezelstenen in verschillende kleuren, elke kleur in een eigen potje, schelpen die ze in de bergen vonden, dennenappels, oude munten. Quinta vulde een lege glazen pot met de stukjes glas en sloot het deksel.

‘Zo, dat past mooi in mijn verzameling,’ zei ze tevreden terwijl ze de pot tussen de andere potten in haar kast zette.

Even later waren Danny en Quinta weer druk bezig met het schrobben van Killer Zombie. Het was al avond toen Danny als laatste het tafeltje weer op zijn plek schroefde. Tevreden bekeken ze het resultaat. Killer Zombie glom van binnen als nieuw, rook als nieuw en zag eruit alsof hij zin had in een nieuw avontuur.

‘Eten!’ riep Ben vanaf het terras. Danny en Quinta schoven aan aan de lange buitentafel, waar de hele zomer gasten aan geserveerd waren.

‘Wat eten we?’

‘Pasta, natuurlijk. Wat anders?’

‘Maar dat is zowat het enige dat je klaarmaakt, Ben,’ klaagde Cora.

‘Beter dan opgewarmde bonen,’ kaatste Ben terug.

‘Ik zal onze reis met Killer Zombie inderdaad nooit meer vergeten,’ zuchtte Cora. Zachtjes erachteraan zei ze: ‘Helaas.’ Ben hoorde het niet.

Danny schepte nog een keer op.

Quinta schraapte haar bord leeg met een stukje brood.

In de verte blafte een vos.

De pot met de stukjes glas stond vergeten in de kast.

HOOFDSTUK 2

zomer tv

In Londen regende het. Al was het zomer, het regende nu al dagen. De straten glommen en de wolken hingen zo zwaar en grijs boven de stad, dat het leek of het overdag nooit echt licht wilde worden.

In een smalle straat in een achterbuurt van Londen stond een vervallen flatgebouw. De lift deed het al jaren niet meer en overal zag je graffiti. In een van de appartementjes woonde Harry. Zoals altijd zat hij onderuitgezakt op de bank. Op de plakkerige salontafel stonden wat blikjes bier, leeg natuurlijk, en twee pizzadozen, ook leeg.

Hij had geen lichten aangedaan. Waarom zou hij? Recht tegenover zijn flat stond een verlopen hotel. Het reclamebord met de naam van het hotel flakkerde aan en uit en zette zijn kamer iedere vijf seconden in een fel blauw licht. Licht, donker, licht, donker, om gek van te worden. Harry zou best ergens anders willen wonen. Maar hij had geen geld om een betere flat te huren. Harry werkte niet. Nooit. Waarom zou je werken

als je ook kan stelen, was zijn motto. Alleen had hij niet veel geluk gehad. Ook zijn laatste aanwinst, de televisie die hij gisteren had gestolen van een oud dametje dat haar hondje ging uitlaten, viel tegen. Hij zapte langs de kanalen. Geen leuk programma te bekennen. Alleen maar herhalingen van saaiere oude series. En hij had zich er nog wel zo op verheugd toen hij bij het oude dametje inbrak en die gloednieuwe tv zag staan. Die moest hij hebben, een mooie glanzende nieuwe tv. Eindelijk goede programma's!

'Boring,' zuchtte Harry en krabde aan zijn dikke buik. Hij zocht in de koelkast naar een nieuw biertje. Op de tv begon een nieuw programma. Een of ander dom reisprogramma uit Nederland dat ze in het Engels vertaald hadden. Een Nederlands programma. Dat kon helemáál niets zijn, dacht Harry. Met een nieuw biertje plofte hij op de bank en keek met een schuin oog naar het programma. Plots ging hij rechtop zitten. 'Wat is dat? Dat... dat kan niet!'

Hij geloofde zijn ogen niet, maar het was echt. Ongelofelijk. Zou het geluk, dat hem al zo lang in de steek liet, terugkomen? Eindelijk?

'Ron, ik moet Ron bellen. Dit is ongelofelijk. Echt ongelofelijk!'

De camera zwaaide weg en Harry begon te twijfelen. Had hij het wel echt goed gezien? Stel nou dat het niet zo was? Stel dat hij zich vergiste. Dat zou Ron niet leuk vinden. En als Ron iets niet leuk vond, nou dan zwaaide er wat.

Hij tuurde naar het scherm. Daar! Daar op de achtergrond!

Dat was! Ja, dat moest wel!

Hij graaide naar zijn telefoon.

In een buitenwijk van Londen vol eentonige flatgebouwen reed Ron in zijn nieuwe zojuist gestolen auto. Wat een gelukje dat hij net langs die geparkeerde auto liep op het moment dat er een man gehaast uitstapte.

De man, meneer Appleby, stapte uit en rende gehaast naar de voordeur van het oude flatgebouw en rende de trap op.

‘Kom je, darling!’ riep hij. De Applebietjes woonden op de eerste verdieping en de voordeur stond op een kier.

‘We moeten nu echt gaan, anders denken je ouders dat we geen zin hebben. Vorige keer waren we ook zo laat en dat heb ik de hele avond moeten horen.’

‘Ja ja, ik kom,’ klonk een vrouwenstem uit het huis. ‘Ik moet nog even naar de wc.’

Meneer Appleby verdween het huis in.

Ron zag de man het huis in verdwijnen en aarzelde geen moment. Met een snoekduik sprong hij achter het stuur van de geparkeerde auto. Hij draaide de sleutel om, startte en reed zo snel hij kon de straat uit.

Meneer Appleby had het pas in de gaten toen hij vijf minuten later weer naar buiten kwam.

Hij stokte zo plots dat zijn vrouw tegen hem aan botste.
'Mijn auto!' riep hij verbaasd. Hij rende naar de stoep, maar zijn auto was weg. Echt helemaal weg. Hij graaide naar zijn telefoon en belde het nummer van de politie.

'Meldkamer.'

'Met Appleby. Mijn auto is zojuist gestolen. Pal voor mijn deur! Mijn auto!'

'Wat vervelend voor u. Wat is het kenteken?'

'CU-18-CLU. Een Mercedes. Hij is dan wel niet nieuw meer, maar het is alles wat ik heb!'

'Geen zorgen, we vinden hem wel.'

'Met Ron.'

'Ha Ron, met Harry. Zet je tv aan! Er is een programma bezig, je gelooft je ogen niet. Je móet kijken! En snel, anders is het programma al voorbij.'

'Ik ben niet thuis, Harry. Ik zit in een auto.'

'Kom dan meteen naar mij toe. Dit moet je zien!'

Ron keerde de wagen en scheurde naar de achterbuurt waar Harry woonde. Hij parkeerde voor de flat en toeterde. Harry stak zijn hoofd uit het raam en riep dat Ron snel naar boven moest komen.

Ron op zijn beurt riep dat Harry naar beneden moest komen om zijn nieuwe aanwinst te bewonderen.

Harry haastte zich naar beneden, opende het portier en keek vluchtig en niet geïnteresseerd rond.

‘Ja, mooie auto. Niet bepaald een nieuwe.’

‘Nou en? Deze oudjes zijn degelijke wagens, makkelijk te verhandelen en, het belangrijkste, ze hebben geen gps. Dus weg is weg, begrijp je?’

‘Heb je de nummerplaten al verwisseld?’

‘Nee, natuurlijk niet. Van jou moest ik persé meteen hierheen komen.’

‘De nummerplaten niet verwisseld? Wat ben jij voor een dief?’

Je weet toch dat ze meteen in deze buurt gaan rondkijken.’

Verderop draaide een politiewagen de straat in.

‘Daar zijn ze al. Ik haal twee platen uit de kelder.’

Harry rende naar binnen en pakte snel twee valse nummerplaten. De politiewagen was inmiddels vlakbij. De agenten keken speurend langs alle auto’s. Handig klikte Harry de platen op zijn plek.

‘Die zitten. Nu mee naar binnen. En bukken, ze mogen ons niet zien.’

Gebukt renden ze het flatgebouw weer in.

In Harry’s flat was het tv-programma inmiddels afgelopen.

‘Te laat! Jij ook met je stomme acties!’ schold Harry.

‘Maar ik heb wel een lekkere Mercedes. Misschien hou ik hem wel voor mezelf. Wat was er zo belangrijk dat ik moest zien?’

Harry vertelde van het tv-programma.

‘Onzin,’ zei Ron. ‘Dat kan helemaal niet. Dat is veel te groot toeval.’

‘Nee, Harry, ik zweer het je. Het is óns campertje. Echt!’

‘En weet je dan ook waar dat campertje te vinden is?’

‘Yes! In Italië.’

‘In Italië? Hoe zou ons campertje daar terecht hebben kunnen komen?’

‘Hoe moet ik dat nou weten?’

‘En weet je dan ook wáár in Italië dat campertje staat?’

‘Dat weet ik heel precies.’

‘Ik geloof er niets van. Echt helemaal niets. Luister, we dachten onze slag te slaan die keer en we dachten dat we ermee weg zouden komen en superrijk waren. We hadden het allemaal perfect gepland. Echt, er kon niets misgaan. En toen verdween het campertje. In rook op. En nu beweer jij dat het ergens in Italië staat? Er zijn misschien wel honderden of duizenden van die campertjes gebouwd.’

‘Ik zweer ’t je, Ron!’

‘Nee, Harry. Ik geloof je niet.’

Harry pakte een laptop, ook gestolen natuurlijk gezien de roze stickertjes die erop zaten, en opende internet. Hij zocht een adres op en liet de website zien.

‘Hier zag ik hem. En kijk nou!’ Hij wees op een foto waarop in de achtergrond een schuur te zien was.

‘Wat moet ik zien?’

‘In die schuur!’

Harry tuurde kippig naar het beeldscherm. Er stond inderdaad iets in die schuur. Iets dat hem vaag bekend voorkwam.

‘Denk jij dat het hem is?’

‘Er is een manier om erachter te komen.’

‘We gaan erheen?’

Harry rammelde op het toetsenbord.

‘Ze hebben nog plek, zie ik. Weet je wat we doen? We boeken gewoon een kamer. Wie weet staat hij er nog, of misschien weten ze van wie onze camper is. Als het gasten zijn, zullen ze echt wel een huisadres van ze hebben.’

Meneer Appleby liep ondertussen nog steeds heen en weer over de stoep. De regen had hem inmiddels helemaal doorweekt, maar hij lette er niet op. Zijn telefoon ging.

‘Appleby.’

‘Een patrouillewagen heeft uw auto met hoge snelheid door de stad zien rijden, sir. We weten ongeveer waar hij moet zijn. Wilt u alvast uw verzekering inlichten?’

‘Als jullie die dief maar inrekenen, en snel.’

‘We doen ons best, sir.’

Binnen schonk mevrouw Appleby twee glaasjes wijn in en zette de tv aan.

Meneer Appleby plofte naast haar neer op de bank.

‘Kijk,’ zei ze en zette de tv harder. ‘Een programma over Nederlanders die een Bed & Breakfast verbouwen. Tjonge, dat is mooi daar, zeg. Als we daar nou eens naartoe gingen? Gewoon even alles vergeten.’

‘Hoe moeten we daar dan komen?’

‘We huren gewoon een auto. Kom, doe mij een plezier, vergeet die Mercedes, vergeet de regen, vergeet even deze plek waar we moeten wonen. Laten we samen naar Italië gaan.’

‘Zouden ze daar nog plek hebben?’

‘Tuurlijk, wedden?’ Zijn vrouw startte de computer op. Een oud bakbeestje, maar hij deed het gelukkig nog steeds en ze zocht de website op.

‘Als het maar niet teveel kost.’

‘Kijk eens,’ zei mevrouw Appleby. ‘Ze hebben nog plek. En het is niet zo duur. Zal ik boeken?’

‘Ik weet het niet, hoor.’

‘Kijk nou, hoe mooi het is.’

‘Ja maar...’ sputterde meneer Appleby tegen.

‘Ik weet dat je het nog steeds zwaar hebt door het faillissement van onze zaak als gevolg van die diefstal. Geen werk, alleen een uitkerinkje en nu wordt je auto ook nog eens gestolen. Het zit ons niet mee. Maar juist daarom moeten we er weer eens een keer op uit gaan. Lekker weg, wij samen, naar een warm land, niet te duur en met een zwembad.’

‘Goed dan.’

HOOFDSTUK 3

Naar IJSLAND OF naar Italië?

‘Dus jij wilt drie hele weken vakantie?’

Het klonk als een beschuldiging.

‘Ja chef,’ antwoordde detective Linda Stone.

Haar baas, commissaris Wall, keek haar met zijn kleine donkere ogen priemend aan.

‘Maar drie hele weken?’

‘Ja chef.’

‘Je weet toch dat we veel zaken hebben liggen, te veel. De hoofdcommissaris heeft me pas nog gezegd dat we te weinig zaken oplossen. Dat daar echt verandering in moet komen.

En dan wil jij met vakantie?’

‘Maar chef, ik heb nog voor wel drie maanden vakantie staan. Ik neem al twee jaar geen vakantie op, ik maak overuren. We zijn echt even aan vakantie toe.’

‘Vakantie,’ mopperde commissaris Wall. ‘Dat is toch nergens goed voor.’

Hij wist best dat hij niet kon weigeren, maar Linda was zijn

beste detective en die was hij niet graag kwijt.

‘Vooruit dan maar. Wanneer wil je die vakantie dan krijgen?’

‘Vanaf volgende week, chef.’

‘Vanaf volgende week? Maar dat kan toch helemaal niet! Je hebt nog zoveel zaken liggen.’

‘Die liggen er ook nog wel als ik terug ben.’

‘Maar de boeven gaan niet op vakantie. Die gaan gewoon door. Je hebt nog stapels met zaken liggen die je aandacht moeten krijgen. Oude zaken, zoals die diamantroof van drie jaar geleden en nieuwe zaken, zoals die autodiefstal van gisteren. Je begrijpt toch wel dat ik je eigenlijk niet kan missen. Wat dacht je van een lang weekend naar Cornwall? Dat is toch ook leuk.’

Linda keek naar buiten. De regen kletterde tegen het raam en het zag er niet naar uit dat het snel beter zou worden. In Cornwall zou het ongetwijfeld ook regenen. Ze sloot haar ogen en rilde. Cornwall, zeker niet. Ze wilde ergens in de zon zitten. Het liefst bij een zwembad met een drankje in haar hand.

‘Sorry chef. Cornwall, nee!’

‘Wat is er mis met Cornwall? Mijn vrouw en ik komen daar al jaren en Londen is vlakbij. Wanneer we daar zijn kan ik gewoon overdag werken tijdens de vakantie. Dat is toch handig? Twee vliegen in een klap.’

Een kwartier later kon Linda eindelijk ontsnappen aan haar baas. Ze belde meteen haar vriend, George.

‘We kunnen wat gaan plannen, schat!’

‘Drie weken?’ vroeg George hoopvol.

‘Twee. Meer kon ik er niet uitslepen.’

‘Waar zullen we naartoe gaan?’

‘Ik heb nog geen idee,’ antwoordde Linda. ‘Twee hele weken! Het is geweldig!’

‘Ben je op tijd thuis voor het avondeten?’

‘Ik hoop het.’

Op dat moment kwam commissaris Wall aansloffen en gooide een map op haar bureau.

‘Nieuwe zaak. Er is een tip binnengekomen over een internationale gangster die in het Hilton-hotel zou verblijven. Wij moeten het hotel in de gaten houden. Je bent ingedeeld bij de nachtploeg.’

Hij grijnsde gemeen.

‘Maar ik wilde juist een keer op tijd thuis zijn,’ sputterde Linda tegen.

‘Je hebt volgende week toch twee hele weken vakantie? In die weken kan je elke dag op tijd thuis zijn. Hop, aan het werk.’

Twee straten verderop stond het gebouw van de Engelse verzekeringsmaatschappij. Daar werkte George, de vriend van Linda. Als er dingen werden gestolen die verzekerd waren, moest hij ervoor zorgen dat de eigenaar het geld ontving van

de verzekeringsmaatschappij. George wilde dat altijd snel doen, dan hadden de mensen in ieder geval weer wat geld. Zijn baas vond dat niet altijd een goed idee. Die wilde graag zo lang mogelijk wachten, want misschien werden de gestolen of verloren spullen nog teruggevonden. Dan hoefde hij niet uit te betalen. En dat scheelde de verzekeringsmaatschappij veel geld.

Nu George het goede nieuws van Linda over de vakantie had gehoord, besloot hij ook meteen aan zijn baas te vertellen dat hij op vakantie zou gaan.

'Dus je gaat op vakantie,' zei Henry Cargill, de baas van George, en hij glimlachte vriendelijk. 'Gelijk heb je. Heb je nog dingen waar ik iets mee moet doen tijdens je vakantie?' 'Ik heb eigenlijk maar twee dossiers. Dat oude dossier van die diamantroof, weet u wel? En een nieuw dossier. Een gestolen Mercedes. Daar is trouwens iets merkwaardigs mee aan de hand. Maar die diamantroof zou ik in ieder geval graag voor mijn vakantie willen afsluiten. Die mensen wachten al zo lang op hun geld. Al drie jaar!'

Henry Cargill werd bleek en graaide naar de map.

'Die zaak gaan we zeker niet afsluiten! We hebben geen enkel idee wie die diamanten heeft gestolen, laat staan dat we weten waar ze zijn! Als we dat toegeven, moeten we de diamantair betalen.'

'Maar daar zijn we toch voor, meneer? Hij heeft die diamanten

bij ons verzekerd tegen diefstal. En toen werden ze gestolen. Dus dan moeten wij die diamanten vergoeden. Ik zoek ondertussen, net als de politie, naar de boeven en naar de diamanten. Als we ze terugvinden, dan kunnen wij die diamanten weer verkopen.'

'Maar weet je wel om hoeveel geld dat gaat? En dat zouden we nu moeten uitbetalen? Dat is zoveel geld, dan gaan we failliet! Dus geef mij dat dossier maar. Als ernaar gevraagd wordt, vertel ik dat het onderzoek nog steeds loopt en we nog steeds goede hoop hebben, dat de gestolen diamanten teruggevonden worden. Dan hoeven we tenminste niet te betalen. Ze moeten gewoon nog even afwachten. Pech voor die diamantair, die, hoe heet die man ook alweer?'

'Appleby. En dat is het merkwaardige, meneer. Dat betreft dat nieuwe dossier. Zijn Mercedes, een oudje weliswaar, is vandaag gestolen.'

Zijn baas kreunde.

'Een Mercedes. Ook dat nog. En dan ook nog eens diezelfde Appleby. Heel verdacht allemaal. Dat gaan we zeker niet uitbetalen. Misschien heeft hij hem wel zelf laten stelen. Om ons geld afhandig te maken. Nee, die Appleby neem ik wel voor mijn rekening. Als hij belt, dan poeier ik hem gewoon af. Ga jij maar op vakantie.'

Drie dagen voor vertrek had Linda eindelijk een avond vrij. 'Zo,' zei Linda tevreden, terwijl ze zich naast George op de

bank installeerde. 'Ik ga een leuk vakantieplekje zoeken voor ons saampjes. Waar wil je naartoe?'

'Ik vind alles best,' zei George. 'Als het er maar rustig is en niet te warm. IJsland lijkt me wel wat. Of Lapland.'

'IJsland? Lapland?' zei Linda en trok afkeurend een wenkbrauw op. 'Ik hoopte op een meer zomerse bestemming; Frankrijk, Spanje of Griekenland.'

'Maar daar is nooit plek!'

Linda zuchtte. Twee jaar werken en dan naar IJsland.

'Ik ga wel even op internet kijken,' zei George en klapte de laptop open. Linda zette de tv aan. Ze keek met een half oog naar de tv en met een half oog naar wat George allemaal op internet opzocht.

Op tv begon de herhaling van een programma over een Nederlandse familie die een oud gebouw ging opknappen tot B&B. Linda ging ineens rechtop zitten en keek ingespannen naar het programma.

'Kijk,' zei George ondertussen en draaide het scherm van zijn laptop naar Linda zodat ze het goed kon zien. 'IJsland. Wist je dat de zon daar in de zomer niet eens ondergaat? Kan je lekker lang bruin worden.'

'Maar dan wel met een dikke trui aan, een muts op en een paraplu bij de hand, dat is dan weer jammer,' momperde Linda terwijl ze ingespannen naar de tv staaarde. George klopte weer op het toetsenbord.

'Wat dacht je dan van Lapland? Slapen onder de sterren tussen

de rendieren, spannend! Of wat dacht je hiervan? Met een vissersboot meevaren naar Antarctica, walvissen spotten. Of een week met een zeilboot over de Beringzee varen? Wat vind jij, Lin? Wat zullen we doen?’

Maar Linda luisterde niet. Zij sprong op en liep naar haar dossiertas die ze in de gang had neergekwakt.

‘Wat is er, Lin?’

‘Gelukkig heb ik altijd een kopie van mijn dossiers bij me,’ mompelde ze en pakte een blauwe map uit de tas.

‘Wat bedoel je?’

Linda sloeg de map open en bladerde erdoorheen.

‘Hier is het! Ik wist het!’ riep ze triomfantelijk.

‘Wat wist je?’

Ze hield een vage foto in de lucht en zwaaide ermee voor George zijn gezicht.

‘Kijk! Dit!’

‘Wat is dat? Ik kan bijna niet zien wat er op die foto staat.’

‘Kijk dan!’ zei Linda. Ze stond op en hield de foto naast de tv. Daarop was net te zien dat iemand ingespannen in een kuil stond te scheppen.

‘Ik zie alleen een kuil met een man erin.’

‘Wacht even, misschien zien we het zo weer.’

De camera zwaaide weg en er kwam een schuur in beeld. De schuurdeuren stonden open. Er liepen twee kinderen voor de schuur langs en in die schuur was een vage vorm te zien.

‘Kijk! Kijk!’ riep Linda opgewonden en wees op de schuur.

‘Zie je dat?’

‘Ik zie niets,’ zei George. ‘Je doet een beetje vreemd, Lin. Volgens mij ben je overwerkt. Je hebt echt vakantie nodig.’

Linda stopte de foto terug in de map.

‘Zeker heb ik vakantie nodig,’ zei ze ineens heel kalmpjes. ‘En ik weet ook waar we naartoe gaan.’

‘IJsland? Antarctica? Of toch slapen tussen de rendieren?’

‘Nee, allemaal niet. We gaan naar Italië.’

VREEMDE GASTEN

© 2021 Uitgeverij Mapini